

Тодор Колев Гогов /Гински/ - Тошко Лукавички,
командир на Царибродския партизански отряд “Момчил войвода”
и на Първа царибродска партизанска бригада

/ 1923 – 1993 /

Роден е в многодетно българско семейство на 17 февруари 1923 г. в с.Лукавица /Царибродско/.Баща му е контактувал с Евтим Дабаев и е роднина на Найден Киров / Божин/, който е от съседното с. Градина.В семейството му трима са признати за Активни борци против фашизма.

Член е на РМС от 1942 г.,а на БКП от пролетта на 1944 г.През 1943 г. е изключен от всички гимназии на Царство България.Става нелегален, а по късно и партизанин в Пиротския партизански батальон, където от началото на 1944 г. е командир на разузнавателен отряд.През м.април в изпълнение на указанието на Георги Чанков, съвместно с Васил Станков/Ленко/,Борис Бачевски и Крум Миланов /Боримечката/ участва в създаването на Царибродския партизански отряд “Момчил войвода”. Избран е за негов командир.До края на м.август отрядът има 126 акции,от които преобладаващо са самостоятелни,но и не малка част от тях съвместни с Пиротския и Михайловградския партизански отряди. За същия период в околията не са превземани само с.Жилюша и околийския град -Цариброд.След 5 септември числеността на отряда от 136 души се увеличава на над 500 и прераства в партизанска бригада, на която е избран за командир.

Според решенията на Ялтенската конференция, Царибродска околия отново се връща в границите на Югославия.Партизанската бригада,която вече се състои от над 1500 души, заминава на фронта и става част от 13 корпус- 22 дивизия на Югославското командване.През октомври Тодор Гогов е ранен за втори път с два куршума в левия бял дроб,които остават в него до края на живота му.След лекуване в гр.София, пак се връща на фронта и този път е назначен за началник щаб на 8 ударна югославска бригада.В битката при река Босут,когато са убити

над 60 и ранени повече от 100 души от партизанската бригада, отново е ранен, с което раните по тялото му стават общо седем.

След края на войната е назначаван за комендант на гр.Цариброд, а по-късно и на гр.Неготин. Изтеглен е на работа в Белград, но след решението на Инфорбюро “за уклona на Тито”, за да не бъде арестуван е принуден на 29 юни 1949 г. при с.Средорек – Генчина махала/ Кюстендилска околия / да се върне в България. От 1950г. до 1955г. изпълнява задачи извън територията на страната, като за този период нелегално преминава 34 пъти границата. За тази своя дейност от съседна държава му е издадена смъртна присъда. Опитът за покушение срещу него, извършен през 1952 г. на “Женския пазар” в София, обаче е неуспешен.

През 1956 г. завършва Висшата партийна школа и е назначен за един от директорите на ТЕЦ “Перник”; след това работи в Окръжния комитет на БКП – гр.Перник; а от 1961 г. е и зам.директор на Металургичния завод “В.И.Ленин” / сега “Стомана”/. По здравословни причини, /заради двата патрона в левия бял дроб/ е пенсиониран. Признат е за Активен борец против фашизма и капитализма – Първа категория. Персонален пенсионер. Награждаван е с множество югославски, съветски и български ордени и медали. След тежко боледуване умира през 1993 г.